11/11/07

Canım kızım,
Sana neredeyse bir yıldır uzun, uzun yazmak istiyorum... Hani şu söz var ya; "SÖZ UÇAR, YAZI KALIR" diyen, işte bu nedenle yazmak istiyorum. Eğer bu yazdıklarımı saklayabilir ve zaman zaman açıp okursan beni çok mutlu edersin birtanem....
Şu sıralarda ikimiz de zor bir dönem geçiriyoruz... Yıllar öyle çabuk akıp gidiyor ki Irmuşum, gerçekten bir düş gibi... Ben aslında belki de sandığının aksine yaşama çok bağlı bir insanım ve neredeyse artık yarım asırlık bir insan oldum, söylemesi bile garip. Vücudum değişiyor, hormonlarım artık çalışmıyor,sevdiğim benden büyük insanlar bir bir hayata veda ediyor ve galiba benim de bir 50 senem daha yok, oysa geçen seneleri hiç anlamadım ki bebeğim... Kısacası kafam biraz karışık, haleti ruhiyem de bir iyi bir kötü ama geçecek biliyorum. Bu biraz neye benziyor biliyor musun ergenlik dönemine, o kadar olmasa bile hırpalayıcı gene de ... yaşamında yazın son günlerindesin ağustos ayı gibi yani, eylüle az kalmış ama sonbahar da güzeldir sıcak renkleri vardır değil mi, sanki daha dingindir ilkyazdan... Tabii ilkyaz kadar neşeli ve canlı değildir ya da yaz kadar hareketli ve sıcak... Sen yaza yaklaşıyorsun canım Allah kolaylık versin. Kısacası bitanem mevsimler değişmekte ikimiz için de.
Sana bakıyorum da, artık karşımda genç bir kadın görüyorum. Çok güzel, duyarlı ve kırılgan biraz pişmanlık dolu, biraz bocalayan ama önünde koca bir yaşam uzananan ve aslında bundan sonra biçimlenecek ve yönünü çizecek olan...
Hatalar güzeldir canım yavrum, hatalarını sev, çünkü onlar seni ileriye daha güzel anlara taşır bunu hiç unutma. Hem bazen hata gibi görünen şeyler aslında doğru olanlar olabilir, bil ki zaman en iyi hakemdir... sakınman gereken hata yapmak değil birtanem, aynı hataları sürekli yinelemek....
Yaşam bize sunulmuş bir armağandır ve seçimlerimizle onu biçimlendiririz, hatalarımız sa bizi olgunlaştırarak yaşamı fark etmememizi sağlar...
Anneliği bana sunulan değerli bir armağan olarak düşündüm hep ama biraz ürkütücü, biraz yorucu. Çünkü rehberin olacaktım senin, hem yol gösterecek, hem destekleyecektim ve bunları yaparken de kendi egoma yenik düşmemeye çalışacaktım.Kendimi çok yetersiz hissetiğim zamanlar oldu, niye anne oldum ki beceremiyorum işte, ona hiç yardım edemiyorum işte dediğim anlar oldu, çok hatalı yaklaşımlarım ve pişmanlıklarım oldu ama anneyim işte anneyim ve insanım, herkes gibi, sadece insanım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya uğraşıyorum, tek bildiğim aslında seni canımdan çok sevdiğim ve neden bu kadar çok sevdiğimi de bilmiyorum... demek ki diyorum bu annelik yürek işi, o yüzden "yüreğimin götürdüğü" yere gidiyorum. Sana bakınca da ben bu işi kıvırmışım be deyip gurur duyuyorum canım yavrum...
Deneyimlerimden yaşamın püf noktası sayılabilecek bazı çıkarımlarım oldu ki bunları seninle paylaşmaktan çok hoşlanıyorum ama fazla da kafanı ütülemek istemiyorum kuşum gene de bir kez daha yineleyeceğim sanırım:

- Kıskançlık başta olmak üzere bütün olumsuz duygularla mutlaka savaş, oların yarattığı negatif enerji insanı çok güçsüz ve savunmasız bırakıyor çünkü...
- Önce kendini affet sonra başkalarını...
- Kendini hep kendinle kıyasla, çünkü her insan eşsizdir
- Gülmeyi sev, biliyorsunki canlılar içinde tek gülebilen insandır ve bu büyük bir ayrıcalıktır.. kahkahaları koyver gitsin bebeğim...
- Ağlamak ta güzeldir,çok olmasın ama!
- En büyük kurnazlık dürüstlüktür
- Veee son olarak yaşam çok değerli bir armağandır farketmek gerek....

Sen şu anda yaşam macerasına bodoslama girmek üzeresin, ben de artık sonbaharımın dinginliğini yaşamak istiyorum, bu yüzden lise yıllarındaki kadar fiziksel anlamda destek olamıyorum sana ama manen hep yanında olduğumu ve göçüp gidene kadar da yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Kendinle ilgili kararlar artık sana ait, çünkü seni en iyi sen biliyorsun, başarılarını, hatalarını en iyi sen değerlendirebilirsin. Kendine karşı dürüst ve tarafsız ama aynı zamanda da hoşgörülü olmayı unutma bir tanem...
Beni de hoşgör canım, “sonbaharıma” alışmaya çalışıyorum, ah bi de kışı var bunun umarım mevsimler değiştiğinde ta ki mevsimsizliğe kadar sen ve baban yanımda olursunuz ve umarım abuk subuk hastalıklar bulup da sizleri üzüp, yük olmam ve en büyük dileğim benim gibi sonbaharlara filan geldiğinde mutlu bir hayatım var demen tıpkı şimdi benim dediğim gibi...tabii bir de anacığım da böyle derdi diyerek beni anımsaman canım, işte hayat bu bebeğim, bu kadar yalın, kolay-zor,güzel ama bazen acılı kısacası çok ironik tıpkı biz insanlar gibi...
Seni çok seviyorum...
Annen.